

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เรื่องศาสนาเห็นใหม่ เรื่องศาสนาเป็นที่พึ่งของเรา เรื่องศาสนานะ เราไปมองกันศาสนาเป็นพิธีกรรม แต่พอเป็นพิธีกรรม เราก็ออย่างนั้นไปตอบสนองเรื่องการศาสนาแล้ว พิธีกรรมนี้มันเป็นวิธีการเข้าไปหาตัวเนื้อของศาสนาเท่านั้นเอง ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วพวกเรานี้อยู่ในชาวพุทธไง ชาวพุทธเป็นประเพณีวัฒนธรรม เห็นใหม่ ต้นไม้ มันมีเปลือก มีแก่น มีกระพี้ เห็นใหม่ เราตั้งแต่ทานขึ้นมา ต้องมีการสละทาน สละทานเพื่ออะไร สละทานเพื่อชักนำเข้ามาในศาสนาเท่านั้นเองนะ เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้เลยว่า

“ทรัพย์สมบัติของมนุษย์นี่นะ ศรัทธานี้เป็นทรัพย์อันประเสริฐมาก”

ถ้ามีศรัทธามีความเชื่อ จะลากเราเข้ามาทำบุญกุศลกัน ถ้าไม่มีศรัทธา ไม่มี ความเชื่อ มันปฏิเสธ มันไม่ยอมรับสิ่งต่างๆ เลย แล้วเราก็อว่าเราฉลาด เราอยู่ทางโลกนี้เราฉลาดมาก เราหาอยู่หากิน เรามีความสุขของเรา เราเป็นคนดีแล้วทำไมต้องไปวัดไปวา ก็เรามีความสุขอยู่แล้ว ความสุขอย่างนั้นเป็นความสุขของขี้ลอยน้ำ เพราะมันเกิดในวัฏฏะไง คูสิ ขยะมันอยู่ในทะเล มันลอยไปตามวัฏฏะ เห็นใหม่ ถ้าไม่มีอะไรขึ้นมัน มันจะลงไปทะเลได้

นี่ก็เหมือนกัน ชีวิตนี้เกิดตายเกิดตาย เกิดมาเป็นมนุษย์นี่ มันเป็นสมมุติไง คำว่าสวะมันสมมุติ มันชั่วคราวไง เหมือนกับขอนไม้ขอนหนึ่ง มันลอยไปในน้ำไง มันไปคาอยู่ที่ไหนนะ มันตกไปทะเลไม่ได้ เพราะมันไปคาอยู่ แต่ถ้ามันไม่ไปคาอยู่ สิ่งต่างๆ มันจะไหลไปเรื่อยไปตกทะเลเหมือนกัน

ไอนี้ก็เหมือนกัน ศรัทธา ความเชื่อ เรามีศรัทธามีความเชื่อ เราจะเอาไปทำบุญกุศล ทำบุญกุศล
ขึ้นมา ทำบุญกุศล เห็นไหม เราได้สละทานไปแล้ว อันนี้เป็นอามิส สิ่งนี้มันให้ผลตลอดคนนะ คนเราเกิด
มาทำไมอำนาจวาสนาไม่เหมือนกัน บางคนทำอะไรประสบความสำเร็จ บางคนทำอะไรมีแต่ความ
ทุกข์ๆ ยากๆ มันเป็นเพราะอะไร?

เพราะตัวเองไม่ได้ทำไว้ นั่งกันอยู่นี่นะ เปิดบัญชีมาสิ บัญชีธนาคาร ใครมีมากคนนั้นเบิก
ได้มาก ใครมีน้อยคนนั้นเบิกได้น้อย เราเคยสละทานไว้ เราฝากบัญชีไว้กับอะไร? กับอริยสัจ ไม่ใช่ฝาก
ไว้กับศาสนาหรือ ไม่ได้ฝากไว้กับพระ พระนี่ก็เป็นศาสนบุคคลเท่านั้นเอง

พระนี่เป็นศาสนบุคคล พระทำดี เห็นไหม ธนาकार ผู้ที่ทำหน้าที่ธนาकार แคนเชียร์ธนาकारถ้า
เป็นคนดี ตัวเลขเราจะไม่โดนโกงไป ถ้าแคนเชียร์ธนาकारเป็นคนโกง เห็นไหม ฝากเท่าไรมันก็ไม่ขึ้น
เห็นไหม พระเหมือนกัน เนื่อนาบุญของโลก ถ้าเป็นพระที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง มันเป็นเนื่อนาบุญของโลก
เป็นบุคลากรในศาสนา

เราทำบุญกุศลของเราเป็นบุญกุศลของเรา เราทำของเราออกไป เราสละออกไป อันนี้เป็นบุญ
กุศลของเรา มันก็ไปเพิ่มตัวเลขธนาकारของเรา ตัวเลขในธนาकारนะ เราเบิก เราใช้สอย แล้วตัวเลข
ธนาकारมันจะให้ความสุขเราได้ไหม? ตัวเลขธนาकारของเรา เรามีเงินตัวเลขมหาศาลเลย เราใช้มันไม่
เป็น เราไม่ได้ใช้ประโยชน์มัน มันจะได้ประโยชน์อะไรกับเรา?

ตัวเลขธนาकारนี้มันก็เป็นอำนาจวาสนาที่เราเกิดมาไม่เท่ากัน การใช้ดำรงชีวิตไม่เท่ากัน
ความชอบไม่เท่ากัน ความตอบสนองของโลกไม่เท่ากัน ความต่างๆ ไม่เท่ากัน อยู่ในสังคมเดียวกัน พ่อ
แม่เดียวกัน ศาสนาเดียวกัน แต่ผลตอบสนองจากบุญกุศลไม่เหมือนกัน อันนี้เป็นเรื่องของบุญกุศลนะ
แล้วเรื่องของอริยสัจล่ะ?

ศาสนานี้เป็นความจริง เห็นไหม ศรัทธาความเชื่อนี้เข้ามาพบพุทธศาสนา ศาสนาเป็นความจริง
นะ จริงเพราะอะไร? ทุกข์นี่เป็นความจริงไหม? ทุกข์นี่เป็นความจริง ความจริงในสมมุติ ทุกข์นี่เป็น
ความจริงในสมมุติเพราะอะไร ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ และทุกข์ดับไป ถ้าทุกข์เป็นความจริง ทุกข์ต้อง

อยู่กับเราตลอดไป ทุกข์ต้องเบียดเบียนตลอดไป ทุกข์ไม่เบียดเบียนเราเลย เห็นไหม ทุกข์มันเบียดเบียนเราไม่ได้เพราะอะไร เพราะมันเป็นสมมุติ มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป แต่มันเกิด ๆ ดับ ๆ ตลอดเวลา เห็นไหม อันนี้เป็นอริยสัจ เป็นความจริงอันหนึ่ง

แต่ความจริงของศาสนาสำคัญมากกว่า ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เพราะอะไร เพราะมันมีทุกข์ มันมีทุกข์เป็นความจริง เห็นไหมชาติปี ทุกขา ความเกิดนี้เป็นความทุกข์อย่างยิ่ง แต่เวลาในธรรมคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เห็นไหม การเกิดเป็นมนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ การเกิดเป็นมนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ ถ้าเราไม่เกิดเป็นมนุษย์ จิตนี้มันต้องเกิดตลอดเวลา

เราบอก “จิตไม่มี คนเกิดแล้วนรกสวรรค์ไม่มี จิตไม่มี ความเป็นไปไม่มี ฝิไม่มี” นั่นมันเป็นการคาดหมาย แต่เป็นความจริงมันมีเพราะอะไร เพราะเรามีความรู้สึก เพราะตัวจิตนี้มันดัวปฎิสันธิ

ถ้าทุกอย่างเป็นโลกหมด ลูกเราเกิดมาทุกคนจะต้องเหมือนกันหมด เพราะเกิดจากพ่อแม่คนเดียวกัน ทำไมลูกเรานิสัยไม่เหมือนกัน ร่างกายผิวพรรณต่างๆ ก็ไม่เหมือนกัน ลูกเกิดจากพ่อแม่คนเดียวกัน เพราะเป็นกรรมของเขา แต่ในเรื่องของโลก สมมุติถึงหนึ่งคือเรื่องของร่างกายนี้ เรื่องกรรมพันธุ์เป็นเรื่องของพ่อแม่ แต่เขาสร้างบุญกุศลของเขามาขนาดไหน นี่เป็นบุญกุศลของเขา เขาสร้างของเขามา มันมีความชอบใจพอใจต่างๆ กันไป

สิ่งนี้เป็นทุกข์ ชาติปี ทุกขา ชาติความเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ความทุกข์ ทุกข์เป็นอะไร ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ มันเป็นอริสัจอันหนึ่งแต่เราไม่เห็นใจ เราไม่เข้าใจ เพราะเราไปถือแต่พิธีกรรมกัน ศาสนาเป็นการทำบุญกุศล ไปเป็นศาสนพิธี ศาสนพิธีนี้เป็นแค่จัด คูพิธีกรรมลิตี คูเราจัดงาน เห็นไหมเราต้องหาเครื่องอุปกรณ์ต่างๆ ต้องมีโต๊ะมีตั้งอะไรต่างๆ มาจัดงาน นี่เป็นพิธีกรรม แต่ผลของมันคือทำบุญกุศลนะ

นี่ก็เหมือนกัน พิธีกรรมมันเป็นส่วนพิธีกรรม แต่ถึงเราเข้ามาให้ศึกษาในเรื่องศาสนา ให้เรื่องของความทุกข์ ความทุกข์ว่าเราไม่เคยเป็นทุกข์..เป็นไปไม่ได้หรอก คนมีวิชาเกิดขึ้นมาทุกข์ทั้งนั้น

ละ แม่แต่ขยับเขยื้อนไม่ได้ก็เป็นทุกข์ เห็นไหม แม่แต่กินก็เป็นทุกข์ เพราะอะไร ต้องหาอยู่หากินเป็นทุกข์ทั้งนั้นเลย ทุกข์อันนี้มันเป็นประจำโลกอยู่แล้วมันเป็นทุกข์เพราะอะไร?

ทุกข์อันนี้มันเกิดขึ้นมาแล้ว เรามีร่างกายแล้ว เรามีบาดแผลขึ้นมา ทุกข์มันมีธรรมชาติของมัน ตัดหาความทะยานอยากสิ ทุกข์เกิดจากตัดหาความทะยานอยาก ถ้าตัดหาความทะยานอยากไม่มี ทุกข์มันก็เป็นสักแต่ว่าทุกข์ ทุกข์มันสักแต่ว่านะ

เราเกิดมาหน้าที่ไหน เราเข้าใจหมด เห็นไหม เราก็หาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เราอยู่ชีวิตของเรา ดำรงชีวิตของเราไป แล้วจิตเราไม่ไปแบกรับภาระใด จิตของเรา ความรู้สึกเราไม่แบกรับ นี่คือธรรมชาติอันหนึ่ง นี่คือการเกิดและการตายอันหนึ่งในวัฏฏะ เห็นไหม เราเข้าใจสัจจะความจริง แล้วถ้าเข้าใจสัจจะความจริง อะไรจะเข้าใจได้ละ?

มันถึงว่าความจริงอันนี้ไง นี่สัจจะ อริยสัจจะ สัจจะความจริง จริงโดยสมมุติ อริยสัจจะความจริงโดยธรรม เห็นไหม ถ้าโดยธรรม มันจะเข้ามาเลย สิ่งต่างๆ นี่เกิดมาตัดหาความทะยานอยาก ทุกข์อยู่ที่ไหน? เราไม่เคยเห็นทุกข์กันนะ นี่พูดว่าทุกข์ๆ นี่ มันเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่เคยเห็นกันเพราะอะไร

เพราะเหมือนกับเขายังเรา เขาทำบาดแผลไว้กับเรา เขาไปแล้ว เห็นไหม บาดแผลเกิดจากเรา เราถึงมีความเจ็บปวดไข้ไหม นี่ก็เหมือนกัน ตัดหาความทะยานอยากมันให้เราคืนรน แล้วเราคืนรนแล้ว มันมีความรู้สึกแล้ว ก็เลสมันหายไปแล้ว เราถึงเป็นความทุกข์ใจ

เห็นไหม ทุกข์ควรกำหนด เราถึงว่าทุกข์ควรกำหนดสาวไปหาเหตุ ถ้าเราไปหาเหตุแห่งทุกข์ ทุกข์เกิดจากอะไร? ทุกข์เกิดจากความเราไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจเรื่องอะไร?

โลกนี้เป็นโลกนี้นะ เรามีเราหรือไม่มีเรา โลกจะเป็นอย่างนี้ สังคมจะเป็นอย่างนี้ มนุษย์จะเป็นอยู่อย่างนี้ ถ้ามีเรา เราก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ถ้าเราไม่มีเรา สังคมก็เป็นอย่างนี้ เห็นไหม แต่เราไปแบกรับสังคมนะ ทุกคนต้องดีก่อน เราดีเป็นคนสุดท้าย แต่ธรรมะไม่ใช่อย่างนั้น ธรรมะถึงบอกเรา

ต่างหาก เห็นไหม เรื่องของเขาเป็นเรื่องของเขา เรื่องของโลกเป็นเรื่องของโลก เราอยู่กับโลกเขา เห็นไหม เราต้องเกิดมากับเขา แต่เราไม่แบกโลกเขาเห็นไหม

นี่เราอยู่ที่ไหน? เราอยู่ที่ไหนมันก็ต้องย้อนกลับมา เห็นไหม สัจจะความจริงอยู่ที่นี้ไง อยู่ที่ความรู้สึกอันนี้ไง แล้วคนหาความรู้สึกเราไม่เจอ คนหาใจเราไม่เจอจะทำอะไร ถ้าคนหาความรู้สึกเราเจอ เราแก้ไขได้ เห็นไหม เราจะหาขโมย เรารู้จักคนนี้เป็นคนขโมย นาย ก เป็นคนขโมยของไป เราอยู่กับนาย ก อยู่ที่ไหน เราารู้เฉยๆ

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นทฤษฎี เห็นไหม นี่ที่ว่าจิตเป็นอย่างนั้น จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว แล้วใจเป็นนาย ใจอยู่ที่ไหน เราไม่เข้าใจเรื่องของใจเลย เราเป็นจี๊แพ๊กเลสลตลอดไป เราจี๊แพ๊กความต้องการของใจ ใจมันชักนำเราไปตลอดเวลา ถ้าเรายังจี๊แพ๊กอยู่ เราหาใจเราไม่เจอหรอก

แต่ถ้าเมื่อไหร่เราเสมอ เราชนะมันนะ เรากำหนดพุทโธ เรากำหนดตั้งสติไว้ เราจะเห็นใจของเรา ถ้าเห็นใจของเรา เห็นไหม นาย ก นาย ข เป็นสมมุติ พ่อแม่ตั้งให้ สัตว์ต่างๆ นี่พ่อแม่ตั้งให้ทั้งหมดเลย แต่หัวใจของเรา สัจจะความจริง ความรู้สึกนี้ของเราเอง ถ้าของเราเอง เห็นไหม จิตปฏิสนธิตัวนี้ไง

ตัวปฏิสนธิจิตคือตัวความรู้สึกอันนี้ มันปฏิสนธิในไข่ของมารดา มันถึงเกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ต่างๆ เห็นไหม แล้วเราเข้าไปเห็นตัวมัน เห็นไหม นี่ตัดแต่งพันธุกรรม เขาตัดแต่งพันธุกรรมกัน เห็นไหม เขาตัดแต่งเพื่อจะให้มันปลอดโรค ให้มันเข้มแข็ง ให้มันแข็งแรง เมล็ดพันธุ์พืชอันนี้จะเข้มแข็ง จะปลอดจากโรคต่างๆ มันจะเกิดเป็นประโยชน์กับมัน

ตัดแต่งของใจ เห็นไหม ใครเป็นคนตัดแต่ง? คีล สมาธิ ปัญญาเป็นคนตัดแต่ง ถ้าเรามีสมาธิขึ้นมาเข้าไปในหัวใจ มันจะตัดแต่งของมัน เห็นไหม ถ้าคนมีอำนาจวาสนา ถ้าไม่มีอำนาจวาสนาก็เป็นฤทธิชีพร เห็นไหม เข้ามานสมาบัติ มีฤทธิ์มีเดชก็ไปก็ตื่นตื่นกันไปในะ เป็นสมมุติทั้งนั้นเลย ฉานโลกีย์นี้ จะรู้ต่างๆ นี่สมมุติทั้งนั้นเลย สิ่งนี้จะทำชั่วคราว แล้วเดี๋ยวเราก็ต้องกลับมาทุกข์อีก เห็นไหม

แต่ถ้าเราเข้าถึงฉันทสมาบัติ เรื่อย่อนกลับเข้ามาใช้ปัญญาของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนาประเสริฐตรงนี้ไง ประเสริฐตรงมีปัญญา ปัญญาของภาวนามยปัญญา ไม่ใช่ปัญญาจำมาเห็นใหม่

“สุตมยปัญญา” นักศึกษา ดอกเตอร์ต่างๆ ศาสตราจารย์ต่างๆ มันเป็นวิชาการทั้งนั้นละ มันเป็นอาชีพ มันเป็นวิชาชีพ มันแก้กิเลสไม่ได้หรอก กิเลสมันยังสวมหัวเข้าไปใหญ่ว่าฉันใหญ่ ฉันแน่ ฉันประเสริฐ เห็นใหม่ ถ้ามีความรู้ทางวิชาการทางโลกนะ มันยิ่งทำให้เราอยากจะอยู่เหนืออำนาจคนอื่น เห็นใหม่ นั่นวิชาชีพ นั่นสุตมยปัญญา

“จินตมยปัญญา” การจินตนาการ เห็นใหม่ จินตนาการ ถ้ามันมีสมาธิเข้าไปด้วย จินตนาการแบบภาวนา เห็นใหม่ ถ้าเป็นจินตมยปัญญา เวลาจิตสงบเข้าไปแล้ว คาคหาขรรคมไป มันจะแว้งแว้ง มันจะเป็นไป จินตมยปัญญามันไม่ใช่สัจจะความจริง ภาวนามยปัญญาต่างหากละ มันเป็นงานชอบ เพียรชอบ ความดำรงชีวิตชอบ ชอบอะไร ความชอบทั้งหมด ความชอบของมันเกิดจากไหน

ความชอบเกิดจากใจของเราละ ไม่ใช่ความชอบเกิดจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้ เห็นใหม่ เวลาครูบาอาจารย์ท่านว่า “ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา” ถ้าเราทำตามธรรมและวินัยนี้ นี่สัจจะความจริงอันนี้ อริยสัจจะความจริงอันนี้ มันอยู่กับคนจริงใจ ถ้าคนมันจริงใจนะ หัวใจความจริงๆ

เวลาเราทุกข์ เห็นใหม่ ทุกข์ก็เป็นความจริง ทุกข์จริงๆ น้ำตาไหลจริงๆ เจ็บปวดจริงๆ แต่เวลาแก้มันต้องแก้ด้วยความจอมปลอม แก้ด้วยความมายา แก้ด้วยพิธีกรรม แก้ด้วยสิ่งต่างๆ ความที่เป็นมายา สิ่งที่เป็นมายาแก้ความจริงไม่ได้! จิตนี้เป็นมายา หลอกทุกอย่าง จินตนาการหลอกทุกอย่างเลย หลอกเราเอง แล้วความหลอกเราจะแก้กิเลสความจริงได้ไหม? มันแก้ไม่ได้ เห็นใหม่ แก้ไม่ได้เราต้องพยายามใช้ปัญญาใคร่ครวญ

สรรพสิ่ง เห็นใหม่ ของสะอาดมาจากของสกปรก เห็นใหม่ ต้นไม้เกิดบนแผ่นดิน ดุติ ดูอย่าง ดอกบัว ดอกบัวเกิดจากโคลนตม ความรู้สึกของเราก็เกิดจากอวิชชา เกิดจากกิเลสเรา แต่มันมีหัวใจ มันมีความรู้สึก อันนี้มันจะใคร่ครวญของมัน

ใคร่ครวญนะ ถ้ามันมีครูบาอาจารย์ซึ่งนำที่ถูกต้อง เรามีอำนาจวาสนา อำนาจวาสนาเพราะมันละเอียดอ่อนมาก ความคิด ความรู้สึกของเรา เราไปเจออะไร เห็นอะไร ภาพที่ประทับใจ เราจะบอก โอ้โฮ.. โอ้โฮ..เลยนะ

ไอนั้นเป็นแค่ภาพประทับใจ ไม่ใช่ความจริงเลย ความจริงมันจะเป็นของมันลึกซึ่งเข้าไปกว่านั้นอีก ถ้าลึกซึ่งกว่านั้น ถ้ามันทำบ่อยครั้งเข้า มันจะตรวจสอบจิตเข้าไปบ่อยครั้งเข้า มันจะทำแยกแยะต่างๆ ปัญญาจะเกิดขึ้น ภาวนามยปัญญาเกิดอย่างนี้ละ เกิดจากการใคร่ครวญ เกิดจากการแยกแยะ เกิดจากการทำลาย เกิดจากการเสียดละ ธรรมนี้เกิดจากการเสียดละ ธรรมนี้ไม่เกิดจากการได้มา การสะสม การมักมาก การต่างๆ อันนั้นเป็นเรื่องของกิเลสค้นหาความทะยานอยากทั้งหมดเลย การเสียดละ การผลัดออก การไม่ต้องการ ถ้าไม่ต้องการโดยที่ไม่มีปัญญา มันก็เป็นวิภวตัณหาอีก ว่าสิ่งนี้มันเป็นของเรา สิ่งนี้ผลัดออกๆ

มันผลัดออกแต่สังโยชน์มันมัดไว้ ผลัดออกแต่เอาอุปาทานของเรามายึดไว้ สิ่งที่ยึดไว้ อะไรยึดไว้ล่ะ? ของอะไรยึดไว้ล่ะ? สิ่งที่เป็นวัตถุอยู่ข้างนอก เราไปยึดเขา เราไปแบกเขา ทั้งๆ วัตถุอยู่ข้างนอกนะ ภูเขาทั้งลูกเลย เราไปแบกไว้ ภูเขาลูกนี้มีหินเท่าไร่ มีค่านวมเท่าไร่ แบกหนักหัวใจหมดเลย เขาไม่ได้มาทับเราเลยนะ หัวใจมันกดถ่วงแล้วมันทับมันเอง

นี่ก็เหมือนกัน สมบัติจากภายนอก เราไปแบกไว้ต่างหาก เห็นใหม่ อุปาทาน แล้วปัญญามันได้ ต้อนเข้ามา สมบัติก็เป็นสมบัติของเรา ตัวเลขธนาคารก็เป็นสมบัติของเรา ก็ไว้ตรงนั้น ปัจจุบันไม่ได้ใช้ เขาก็อยู่ตรงนั้น เห็นใหม่ ของเราก็เป็นของเรา ใจเราก็ทำตามใจเรา ให้เป็นปกติ เห็นใหม่ มันก็เป็นสมาธิเข้ามา แล้วมันไปเห็นสมบัติของเรา เห็นใหม่ สมบัติคือร่างกายนี้ไง

คนทุกคนมีความเข้าใจผิด ว่าทุกอย่างต้องเป็นของเรา ก็เลศสัญญาธาตุญาณมันเป็นอย่างนั้น แล้วไปแก้ไขตรงนี้ไง ว่ากายสักแต่ร่างกาย ร่างกายนี้ไม่ใช่เรานะ จิตส่วนจิต ถ้าปล่อยวางสัจจะความจริง เห็นไหม คนเรานะ เราเป็นคนไข้ เราเป็นโรคภัยไข้เจ็บ แล้วเรารักษาไข้เราหาย เราจะซึ่งมาก พ้นจากความเจ็บไข้ได้ป่วยมาจะมีความสุข เพราะเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยมันบีบคั้น

นี่ก็เหมือนกัน ความหลงผิดของใจว่านี่เป็นของเราๆ นี่มันไปยึด ถ้ามันปล่อยวางแล้ว เหมือนกับคนหายจากไข้ คนหายจากไข้มันเห็นโทษของการเป็นไข้ เห็นโทษของการป่วยไข้ เห็นไหม มันจะไม่กินของแสลง มันจะไม่ทำให้ร่างกายมันเจ็บป่วยอีก เพราะเราทำให้เจ็บป่วยอีก เราจะต้องไปแบกความทุกข์อย่างนั้น

นี่วิปัสสนาจนปล่อยวาง กายเป็นกาย จิตเป็นจิตนะ มันจะปล่อยวางอย่างนี้ แต่ไม่ได้ปล่อยวางแบบไม่มี ปล่อยวางแบบมี แต่ปล่อยวางอุปาทานออกไป แต่ร่างกายกับจิตใจก็ยังอยู่เหมือนกัน เพราะอะไร? เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ยังมีชีวิตอยู่ เห็นไหม ยังใช้ร่างกายอยู่ ยังกินอาหารอยู่ ยังจับถ้ำอยู่โดยปกติธรรมดาของร่างกายนั้น เพียงแต่อุปาทานความยึดมั่นถือมั่นไม่มีในหัวใจนั้น เหมือนคนเป็นไข้เป็นโรครุนแรง แล้วหายจากโรคร้าย มันจะเห็นคุณค่าของธรรมะนี้มาก ซึ่งใจมาก

นี่สังโยชน์มันขาดอย่างนี้ไง ไม่ใช่ทำลายกายแล้ว อู๊ย..กายนี้ไม่ใช่เรา ก็จะทุบทิ้ง เวลาประชดประชันกัน เห็นไหม กายไม่ใช่เราก็ไม่ต้องกินสติ กายไม่ใช่เราก็ปล่อยมันเสื่อมสลายไปสิ

นั่นมันคนบ้า คนจริงเขาไม่เป็นอย่างนั้น คนจริงเขาจะรักษา เขาทะนุถนอมนะ เพราะอะไร เพราะมันจะต้องสืบต่อไป เห็นไหม เราได้สมบัติมาส่วนหนึ่ง สมบัติ เห็นไหม โสดาบัน สกิทา อนาคา มันต้องใช้ร่างกายนี้ ใช้จิตใจนี้ค้ำค้ำขึ้นไป เพื่อจะทำลายขึ้นไป เห็นไหม ความทุกข์มันเกิดจากตรงนี้ ความยึดมั่นถือมั่นอยู่ตรงนี้ เห็นไหม ปัญญาอย่างนี้ศรัทธาความเชื่อเรา ถ้ามีความเชื่อ มันจะมีการดึงเราเข้ามาศึกษา เห็นไหม การฟังธรรมดึงเราเข้ามาศึกษา ศึกษาที่ไหน?

ผู้พระไตรปิฎกค้นคว้าจนหมดตัวนะ ผู้พระไตรปิฎกเขาเก็บไว้ที่ไม่ปลอดภัย เห็นไหม ปลวกมันกินหมดอยู่แล้ว ปลวกมันเป็นพระอรหันต์ใหม่ ไม่ได้เป็นหรอก เราศึกษาจนหมดตัวก็ไม่ได้เป็นอะไร หรอก ถ้าเราไม่ได้ค้นคว้าจากหัวใจของเรา การค้นคว้า การศึกษาคือท่ามกลางหัวอกเรา ถ้าเราเอาความสงบของใจเราเข้ามาได้ นี่เป็นความจริงนะ

ยาทั้งตู้เลย ยาทั้งโกดังเลย เห็นว่ายานี้ประเสริฐมาก เข้าใจ ศึกษาได้หมดเลย แต่ไม่เคยกินยานั้นเลย ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย แต่ถ้าเราเปิดขึ้นมาในหัวใจของเรา เห็นไหม นี้อย่างจริงๆ เปิดขวดจริงๆ แล้วได้ดื่มกินจริงๆ ธรรมโอสธได้กินจริงๆ รักษาจริงๆ แล้วเราก็จะหายจริงๆ เห็นไหม สิ่งนี้นี้ สัจจะ อริยสัจจะ

ธรรมะเป็นของจริง รอยของจริงเป็นผู้พิสูจน์ รอคคนจริงพิสูจน์ รอคคนจริงค้นคว้า แล้วค้นคว้าจากใจของบุคคลคนนั้น ธรรมะจะเกิดขึ้นมาจากใจเรา ความจริงจะเกิดจากใจเรา “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” จะซึ่งใจธรรมะนี้มาก

การดำรงชีวิต การเกิดมานี้มันเป็นเรื่องของบุญของกรรม เห็นไหม เกิดทุกข์ เกิดยาก เกิดสุข เกิดสบาย เกิดนี้ กรรมหมุนอย่างนี้ แล้ววาระนี้ต่างๆ กันเพราะบุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนไปอดีตชาติ ไม่มีที่สิ้นสุดนะ เราจะเป็นมากน้อยอย่างนั้นตลอดไป แล้วก็จะเป็นข้างหน้าตลอดไป เพียงแต่มีบุญกุศลมาส่งเสริม

เราจะเกิดดี มีสถานะ มีความเป็นอยู่ ร่มเย็นเป็นสุขไปเท่านั้นเอง แต่ชีวิตของคนมันมีวิกฤติ มีต่างๆ ตลอดไป แต่ถ้าทำสิ้นสุดกระบวนการของทุกข์ การเกิดอีกจะไม่มี แล้วไม่ใช่ว่าสูญสิ้น มีอยู่ การเกิดอีกไม่มีแต่หัวใจนี้มีอยู่ หัวใจนี้เป็นผู้เสวยความสุขตลอดไป เอวัง